

A dolgokat jobbá tevő klub

Julcsi tudott egy módot, ahogyan követheti Jézus Krisztus példáját.

Írta: JoLyn Brown
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Julcsi az unokatestvérével, Alizzal ült egy fa alatt a háza előtt.

„Bárcsak lenne valami mókás módja, hogy pénzt keressünk” – mondta Julcsi.

„Talán úgy kereshetnének egy kis pénzt, hogy teszünk valamit az emberekért” – mondta Aliz.

„Mi lenne, ha indítanánk egy klubot?” Julcsi izgatottan ugrott fel. „Mint egy kisállatnapközi vagy egy kutyasétáltató klub.”

„Mindenféle dolgot csinálhatnánk – vetette fel Aliz. – Az embereknek mindig szükségük van segítségre. És fizetnének nekünk.”

Aliznak igaza volt. Julcsi mindennap látott olyanokat, akiknek segítségre volt szükségük.

Hirtelen támadt még egy ötlete. Belül melegséget érzett. Emlékeztette a tavalyi keresztelőjére. Akkor megígérte, hogy mindig emlékezni fog Jézusra, és

követni fogja a példáját. Tudott egy módot, ahogyan ezt meg tudná tenni.

„Mi lenne, ha a klubunk ingyen segítene az embereknek?” – kérdezte Julcsi. A meleg érzés egyre fokozódott.

Aliz szeme felcsillant. „Az nagyon jó móka lenne – mondta. – Segíthetünk az embereknek az iskolában és az egyházban – szinte mindenhol.”

„Hívhatnánk A dolgokat jobbá tevő klubnak! – javasolta Julcsi. – Holnap a suliban vágjunk is bele!”

Másnap a szünetben Aliz és Julcsi a játszótér széléhez szaladt.

„Látsz valakit, akinek segíthetünk?” Aliz lábujjhegyre állt, és a szivárvány színű csúszda felé tekintett.

„Még nem.” Julcsi a mászókak és a hinta felé nézett. A gyerekek csúszdázta és hintáztak. Labdázta és ugróköteleztek. Senki sem úgy nézett ki, mint ha segítségre lenne szüksége. Úgy tűnt, mindenkinek

van egy barátja. Aztán meglátott egy fiatalabb lányt, aki egyedül volt és ugrókötelezett.

Julcsi megragadta Aliz karját. „Oda nézz!”

Julcsi és Aliz fogtak két ugrókötelet, és odasétáltak a lányhoz.

„Szia! Én Julcsi vagyok.”

„Én pedig Aliz. Téged hogy hívnak?”

A lány meglepettnek tűnt. „Larának hívnak.”

„Szeretnél velünk játszani?” Julcsi feltartott egy ugrókötelet.

Lara mosolygott. „Igen!”

Aliz és Julcsi új ugrásokat mutattak Larának. Amikor becsengettek, elbúcsúztak egymástól. Julcsi szívébe jó érzés költözött. Tudta, hogy a Szentlélek az.

Innentől kezdve, amikor Julcsi és Aliz meglátták Larát a folyosón, köszöntek neki.

Julcsi és Aliz további embereket kerestek, akiknek segíthettek. Néha kedves dolgokat mondtak másoknak, és megpróbálták felvidítani őket. Máskor játszani hívták a gyerekeket.

Egy nap Julcsi rámosolygott egy fiúra az iskola előtt. „Tetszik a dinós pólód” – mondta neki.

A fiú vigyorogva lenézett a pólójára. „Köszí!”

Amint Julcsi leült, rájött, hogy nem is igazán a klub miatt csinálja. Egyszerűen csak úgy.

Julcsi a sok barátjára gondolt, akiket azóta szerzett, hogy Alizzal elindították a klubjukat. Julcsi nagyon szeretett segíteni az embereknek. Arra vágyott, hogy még több kedves dolgot tegyen meg másokért. A dolgokat jobbá tevő klub őt tette jobbá. És ez nagyszerű érzés volt. ●

